

35 DÍVEK. 1 PRINC. ŽIVOTNÍ ŠANCE.

SELEKCE

KĪERA CASSOVÁ

COO
BOO

COO
BOO

A stylized, hand-drawn graffiti-style logo consisting of several overlapping, scribbled lines in black and grey, positioned to the right of the text 'COO' and 'BOO'.

SELEKCE

KĪERA CASSOVÁ

COO
BOO

Přeložila Jana Montorio Doležalová

Copyright © 2012 by Kiera Cass

Translation © Jana Montorio Doležalová, 2014

ISBN 978-80-7447-624-2

KAPITOLA 1

Když nám ten dopis přišel do schránky, máma byla radostí bez sebe. Byla přesvědčená, že se tak vyřeší všechny naše problémy, že prostě zmizí. Její skvostný plán měl jediný háček, a to mě. Nebyla jsem vyloženě neposlušná dcera, ale v tomhle jsem se jí vzepřela.

Nechtěla jsem patřit do královské rodiny. Nechtěla jsem být První. Nechtěla jsem se o to ani pokusit.

Zavřela jsem se ve svém pokoji, jediném místě, kam nedolehlo brebentění celého domu, a snažila jsem se přijít na nějaký argument, kterým bych mámu zviklala. Měla jsem sice už celkem slušnou sbírku vlastních a upřímných názorů... jenže slyšet se jí nechtěla ani jeden z nich.

Moc dlouho jsem se jí vyhýbat nemohla. Blížil se čas večeře, a jelikož jsem byla z dětí nejstarší, náležely mi kuchařské povinnosti. Vyhrabala jsem se z postele a zamířila do hadího hnízda.

Máma se na mě jenom beze slova podívala.

Zatímco jsme připravovaly kuře, těstoviny a jablečné plátky

a prostíraly pro pět, předváděly jsme mezi kuchyní a jídelnou tichý taneček. Kdykoli jsem k matce zvedla oči, upřela na mě tak nelitostný pohled, jako by chtěla, abych se cítila provinile a přála si to, co ona. Takhle to na mě občas zkoušela. Třeba kdykoli jsem odmítla pracovat pro rodinu, o které jsem věděla, že je hrubá. To po mně máma například chtěla, abych provedla generální úklid, protože jsme si nemohli dovolit Šestého na výpomoc.

Někdy to zabralo, někdy ne. V tomhle se mnou ale nic nezmožila.

Máma nesnášela, když jsem byla tvrdohlavá. Jenže to jsem měla po ní, takže ji to nemělo překvapovat. Tady ale nešlo jenom o mě. Máma byla poslední dobou hodně nervózní. Léto se chýlílo ke konci a brzy nás čekala zima. A starosti.

Vtom máma rozzlobeně položila džbáněk čaje s bouchnutím doprostřed stolu. Při myšlence na čaj s citronem se mi v ústech začaly sbíhat sliny. Musela jsem si ale počkat. Byla by škoda vypít si svou sklenku ještě před večerí a pak zůstat jen o vodě.

„Zabilo by tě, kdybys tu přihlášku vyplnila?“ vyštěkla, když už se nedokázala udržet. „Selekce by pro tebe mohla být skvělá příležitost. Pro nás pro všechny.“

Nahlas jsem si povzdychla. Kdybych formulář vyplnila, dobrovolně bych se přiblížila smrti. Nebylo žádným tajemstvím, že na palác často a nemilosrdně útočili rebelové – podzemní kolonie, které nesnášely Illeu, naši rozlehlou a srovnatelně mladou zemi. V Karolíně jsme jejich řádění už zažili. Spálili na troudu jeden z domů soudců a zničili auta několika Druhým. Jednou dokonce přepadli vězení, ale tehdy jsem se nemohla zbavit pocitu, že udělali správně, protože vysvobodili jen jakousi těhotnou náctiletou dívku a jednoho Sedmého, otce devíti dětí.

Možné nebezpečí ale nebylo to jediné, co mě od účasti v Sele-

ci odrazovalo. Přišlo mi, že by mi snad puklo srdce, kdybych ji jen vzala v úvahu. S úsměvem jsem pomyslela na všechny důvody, pro které jsem chtěla zůstat přesně tam, kde jsem byla.

„Poslední roky byly pro tvého otce strašně těžké,“ poznamenala máma. „Měla bys myslet na něj, pokud je v tobě aspoň špetka soucitu.“

Táta. No jo. Vážně jsem mu chtěla pomoci. I May a Geradovi. A matce nejspíš taky. Když o tom takhle mluvila, moc do smíchu mi nebylo. Situace byla napjatá už pěkně dlouhou dobu. Zajímalo mě, jestli tohle táta považuje za způsob, jak se vrátit k normálu, pokud ovšem peníze mohly vůbec něco zlepšit.

Nebyli jsme na tom tak bídně, abychom se báli o přežití. Nebyli jsme úplně chudí, ale moc nám k tomu nechybělo.

Naše kasta byla jen třetí odspodu. Patřili jsme mezi umělce a stejně jako třeba klasické hudebníky nás dělily jen tři stupně od špíny. Doslovné. Opasky jsme měli utažené, že víc to už nešlo, a náš příjem závisel na změnách ročních období.

V jedné zastaralé učebnici dějepisu jsem četla, že kdysi do zimních měsíců spadaly všechny větší svátky. Jakýsi Halloween, po něm Díkůvzdání, pak Vánoce a Silvestr. Všechny pěkně po sobě.

Vánoce byly stále stejné. Datum Božího narození jen tak nezměníte. Ovšem Nový rok se po uzavření mírové smlouvy s Čínou začal v Illeji slavit podle lunárního kalendáře až v lednu či únoru. Ostatní jednotlivé oslavy díky a nezávislosti se na naší straně světa shlukly do jediného Svátku vděku, který se konal v létě. Byla to slavnost k výročí založení Illey a taky výraz radosti, že jsme ještě živí.

Halloween jsem nikdy nepoznala. Ztratil se bůhvíkam.

Takže naše rodina byla plně zaměstnaná aspoň třikrát v roce. Táta s May vyráběli umělecké předměty, které si panstvo kupova-

lo jako dárky, máma a já jsme vystupovaly na oslavách – já jsem zpívala, ona hrála na klavír – a nikdy jsme neodmítli práci, kterou jsme mohli zvládnout. Když jsem byla mladší, děsilo mě to, ale později jsem s kulisovou hudbou splynula. Tak nás totiž naši zaměstnavatelé brali. Měli jsme být slyšet, ale ne vidět.

Gerad svůj talent ještě neobjevil. Bylo mu teprve sedm, měl ještě trochu času.

Listí mělo brzy změnit barvu a náš skromný svět měl opět znejistět. Pět hladových krků, ale jenom čtyři pracující. A žádná zaručená zakázka až do vánočních svátků.

V tomhle ohledu mi Selekcce přece jenom připadala jako záchranné lano, kterého bych se mohla zachytit. Ten hloupý dopis mě mohl vytáhnout z temnoty i s celou mou rodinou.

Ohlédla jsem se na matku. Na Pátou byla trochu moc plnoštíhlá, což bylo dost zvláštní. Nebyla žádný velký jedlík, kromě toho jsme ani neměli nic, čím by se mohla přejídat. Nejspíš tak vypadá každé tělo po tolika porodech. Stejně jako já měla zrzavé vlasy, ale v jejích zářila spousta bílých pramínků. Ty se zničehonic a ve velkém počtu objevily dva roky předtím. U očí měla hluboké vrásky, přesto byla pořád moc hezká. Zatímco se pohybovala po kuchyni, všimla jsem si, jak je shrbená. Jako by na ramenou nesla neviditelnou tíhu.

Věděla jsem, že má hodně starostí. Taky mi bylo jasné, že právě kvůli nim se mnou snaží manipulovat. Hádaly jsme se spolu i v méně obtížných obdobích, jenže jak se blížil podzim bez práce, byla čím dál podrážděnější. Nepochybně mě považovala za nerozumnou holku, když jsem tu stupidní přihlášku nechtěla ani vyplnit.

Jenže na světě byly určité věci, důležité věci, které jsem milovala. A ten kus papíru představoval zeď, která mě oddělovala

od toho, po čem jsem toužila. Možná jsem toužila po hloupostech, možná po něčem, co jsem ani nemohla mít. Ale bylo to něco mého. Svých snů jsem se nehodlala vzdát a bylo jedno, kolik pro mě rodina znamená. Kromě toho jsem jí dala už dost.

Po tom, co se Kenna vdala a Kota odešel, jsem byla nejstarší dítě a své role jsem se ujala tak rychle, jak jen to šlo. Děkala jsem všechno proto, abych rodině přispěla. Domácí výuku jsme podřídili zkouškám, které zabíraly většinu dne, protože vedle zpěvu jsem se učila hrát i na několik nástrojů.

Jenže ve chvíli, kdy nám doručili ten dopis, veškerá moje dřina ztratila smysl. V máminých představách jsem už byla královna.

Kdybych byla chytřejší, schovala bych tu hloupou zásilku ještě předtím, než se táta s May a Geradem vrátili domů. Netušila jsem ale, že ji máma strčila mezi své šaty, aby ji otevřela během jídla.

„Singerovým,“ zapěla nahlas.

Pokusila jsem se jí dopis vytrhnout z rukou, ale máma byla rychlejší. Dřív nebo později by se to rodina stejně dozvěděla, ale štválo mě, že jim to máma chce sdělit tímhle způsobem. Tak si bude moct všechny získat na svou stranu.

„Mami, prosím!“ žadonila jsem.

„Já to chci slyšet!“ vypískla May. To mě ani nepřekvapilo. Moje mladší sestra vypadala úplně stejně jako já, akorát s tříletým zpožděním. Ačkoli vzhledově jsme byly téměř totožné, naše osobnosti se naprosto lišily. Na rozdíl ode mě byla May společenská a taky velice talentovaná. A momentálně blázen do kluků. Bylo jasné, že tahle příležitost jí bude připadat neuvěřitelně romantická.

Bylo mi tak trapně, až jsem zrudla. Táta pozorně poslouchal, zatímco May doslova skákala radostí. Gerad, můj drahoušek, pokračoval klidně v jídle. Máma si odkašlala a dala se do čtení.

„Nedávné sčítání obyvatelstva potvrdilo, že ve vašem domě v současnosti pobývá mladá žena ve věku mezi šestnácti a dvaceti lety. Rádi bychom vás upozornili na blížící se příležitost k uctění velkého illejského národa.“

May mě popadla za předloktí a znovu vypískla. „To jsi ty!“

„Já vím, ty opičko. Pusť mě, nebo mi zlomíš ruku.“ Ruku mi ovšem nepustila a dál vesele poskakovala.

„Náš milovaný princ, Maxon Schreave,“ pokračovala máma, „dosáhne tento měsíc plnoletosti. Na cestu touto novou životní etapou by si rád mezi pravými dcerami Illey našel společníci a oženil se s ní. Pokud vaši dceru, sestru či chráněnkou, která splňuje podmínky, zajímá možnost stát se chotí prince Maxona a zbožňovanou illejskou princeznou, vyplňte prosím přiloženou přihlášku a doručte ji zpět na nejbližší Správní úřad. Z každé provincie bude pro setkání s princem nahodile vybrána jedna žena. Účastnice budou po celou dobu ubytovány v nádherném illejském paláci v Angeles. Rodiny všech účastnic budou za službu prokázanou království *štědře odměněny*.“ Máma schválně zdůraznila poslední slova.

Zakoulela jsem očima a nechala ji číst dál. Takhle to u dvora chodilo. Všechny princezny narozené do královské rodiny se musely podřídit domluveným sňatkům, které měly upevnit vztahy s jinými zeměmi. Chápala jsem, že potřebujeme získat spojence, ale tenhle způsob se mi vůbec nelíbil, a to i přesto, že se mě to netýkalo, a doufala jsem, že nikdy ani nebude. V královské rodině chyběla princezna už celé tři generace. Princové měli zase za úkol udržovat morálku našeho občas prchlivého národa, a proto se ženili s ženami z lidu. Tím nás nejspíš chtěli všechny spojit a připomenout nám, že i samotná Illeá vznikla prakticky z ničeho.

Nic z toho mě nelákalo. A představa, že bych vstoupila do te-

levizní soutěže, při které celá země sleduje, jak si ten nafoukaný strašpytel vybírá z řady holek tu nejužasnější a nejpovrchnější, aby jen mlčky stála vedle něj a usmívala se... už jen z toho bych řvala. Existuje něco víc ponižujícího?

V domech Druhých a Třetích jsem toho viděla dost, abych věděla, že mezi ně nechci nikdy patřit, natož pak mezi První. Kromě času, kdy jsme skutečně trpěli hladem, mi nevadilo, že jsem Pátá. To máma se chtěla vyšplhat do vyšších kast, ne já.

„A princ by si samozřejmě vybral Americu! Je totiž nejkrásnější ze všech,“ rozplývala se máma.

„Prosím tě, mami. Vždyť jsem tuctová.“

„To teda nejsi!“ vykřikla May. „Vypadáme přece stejně a já jsem krásná!“ Zubila se na mě tak zešíroka, že jsem se rozesmála. Vlastně se nemýlila. May byla skutečně krásná.

Nejen díky své tvářičce, vítěznému úsměvu a jasným očím, bylo v tom něco víc. Z May vyzařovala energie a nadšení, kvůli kterým jste chtěli zůstat v její blízkosti. Byla magnetická, což já jsem tedy popravdě nebyla.

„Gerade, co si myslíš ty? Podle tebe jsem hezká?“ zeptala jsem se.

Všechny oči se upřely na nejmladšího člena rodiny.

„Ne! Holky jsou trapný!“

„No tak, Gerade,“ povzdychla si máma přehnaně nahlas, ale zlobila se jen naoko. Na Gerada se nikdo naštvat neuměl. „Americo, ty přece víš, že jsi moc pohledná dívka.“

„Když jsem tak pohledná, proč o mě kluci nemají zájem?“

„Ale oni mají zájem, jenže já je vždycky odeženu. Moje holky jsou příliš hezké na to, aby se vdaly za nějakého Pátého. Kenna si vzala Čtvrtého a vsadím se, že ty se můžeš dostat ještě výš.“ Nato se máma napila čaje.

„Jmenuje se James. Přestaň mu říkat číslem. A odkdy za mnou

ti kluci chodí?“ Hlas se mi postupně zvýšil. Nikdy jsem u našich dveří žádného kluka neviděla.

„Už nějakou chvíli,“ ozval se poprvé za celý večer táta. Jeho hlas zněl utrápeně a oči upíral jen do svého šálku. Zajímalo mě, co ho tak strašně znepokojuje. Že za mnou chodí kluci? Že se s mámou zase hádáme? Že se nechci přihlásit do soutěže? Nebo to, kam až bych to mohla dotáhnout, kdybych do ní přece jenom šla?

S tátou jsme si byli dost blízcí. Myslím, že když jsem se narodila, máma byla už tak unavená, že se o mě většinu času staral táta. Povahu jsem zdědila po mámě, ale soucit jsem měla po něm.

Vtom ke mně táta na kratičkou chvíli vzhlédl a celé mi to okamžitě došlo. Nechce to po mně žádat. Neposílal by mě tam. Jenže nemůže popřít užitek, který by naše rodina měla, kdybych se do soutěže dostala být jen na jediný den.

„Buď rozumná, Americo,“ řekla máma. „V celé zemi jsme nejspíš jediní rodiče, kteří k tomu musí svou dceru přemlouvát. Mysli na to, jaká je to příležitost! Jednou by z tebe mohla být královna!“

„Mami. I kdybych chtěla být královna, což rozhodně nechci, z provincie se tam hlásí tisícovky dalších holek. Tisícovky. A i kdybych nějakým zázrakem prošla, soutěžit bude dalších třicet čtyři holek a v koketování budou určitě mnohem lepší, než bych já mohla předstírat.“

Gerad našpicoval uši. „Co je to koketování?“

„Nic,“ odbyli jsme ho všichni sborově.

„Pokud si myslíte, že bych přes to všechno mohla vyhrát, tak jste směšní,“ dokončila jsem.

Matka se odtáhla, pak vstala a nahnula se ke mně přes stůl.

„Někdo to vyhrát musí, Americo. A ty máš stejnou šanci jako ostatní.“ Odhodila svůj ubrousek a zamířila ke dveřím. „Gerade, až dojíš, půjdeš se vykoupat.“

Bráška jen zamručel.

May v tichosti jedla. Gerad si chtěl přidat, ale nic nezbylo. Když oba vstali, začala jsem sklízet ze stolu. Táta ještě seděl a popíjel čaj. Ve vlasech měl zase barvu, trošičku žluté, což mě rozesmálo. Pak se zvedl a rukou si smetl drobký z košile.

„Nezlob se, tati,“ zamumlala jsem, zatímco jsem sbírala talíře.

„Co tě napadá, broučku. Já se nezlobím,“ usmál se něžně a vzal mě jednou rukou kolem ramen.

„Já prostě...“

„Nemusíš mi nic vysvětlovat, zlatíčko. Já to chápu.“ Políbil mě na čelo. „Musím zpátky do práce.“

Pak jsem šla do kuchyně, abych uklidila. Své jídlo, kterého jsem se téměř ani nedotkla, jsem zabalila do ubrousku a schovala do lednice. Ostatní nechali jen drobečky.

S povzdechem jsem se vydala do svého pokoje, připravená do postele. Celé to bylo k vzteku.

Proč na mě máma musí tak tlačit? Copak není s tátou šťastná? Copak ho nemiluje? Proč pro ni nic není dost dobré? Proč nás pořád musí někam cpát?

Natáhla jsem se na svou proleželou matraci a snažila se utřídit si myšlenky ohledně Selekcce. Nejspíš měla i své výhody. Nebylo by špatné aspoň chvíli dobře jíst. Navíc nehrozilo, že bych se do prince Maxona zamilovala, protože podle toho, co jsem viděla ve Zprávách z Illejského kapitulu, by se mi ten kluk ani nelíbil.

Připadalo mi to jako věčnost, než se přehoupala půlnoc. Zastavila jsem se u zrcadla vedle dveří, ujistila se, že moje vlasy vypadají stejně dobře, jako vypadaly ráno, a nanesla jsem si lesk na rty, abych svému obličejí dodala trochu barvy. Máma dost striktně hlídala, abychom šminky používaly jen na veřejná vystoupení, ale já jsem pro noci, jako byla tahle, vždycky nějaké potajmu sebrala.

Co nejtišeji jsem se vkradla do kuchyně, kde jsem vzala svůj talíř se zbytky od večeře, kus ztvrdlého chleba, jedno jablko a všechno jsem to zabalila. Měla jsem zpoždění a štvalo mě, že se k sobě do pokoje musím vrátit pomalu a tiše, jenže kdybych vyšla dřív, byla bych zase moc nervózní.

Otevřela jsem okno a vyhlédla ven na dvorek. Z měsíce byl vidět jenom srpek, takže jsem oči musela nechat přivyknout tmě, než jsem vyrazila. Stromový domek vzadu na trávníku nebyl skoro vidět. Když jsme byli menší, Kota uvazoval na větvě prostěradla, aby to vypadalo jako loď. Brácha byl vždycky kapitán a já jeho první plavčík. Mezi moje povinnosti patřilo hlavně zame­tání podlahy a vaření jídla, které jsem v máminých kastrolech připravovala z bláta a klestí. Kota si nabíral plné lžíce a „jedl“ tak, že si všechno házel přes rameno. Tím pádem jsem měla zase co zametat. Byla jsem ale šťastná, že s ním na lodi jsem.

Rozhlédla jsem se. Ve všech sousedních domech bylo zhasnuto. Nikdo mě nemohl vidět. Opatrně jsem z okna vylezla. Když jsem to ještě neuměla, mívala jsem břicho samou modřinu, ale už mi to šlo. Během let jsem to natrénovala. Taky proto, že jsem musela dávat pozor na jídlo.

V nejpěknějším pyžamu, co jsem měla, jsem přecupitala trávník. Nemusela jsem se převlékat, ale takhle jsem se cítila líp. Pravděpodobně bylo úplně jedno, co mám na sobě, ale v krátkých hnědých šortkách a bílé košili jsem si připadala hezká.

Schůdky přibité ke stromu jsem zvládla vylézt i s jednou rukou. To jsem taky nacvičila. S každým zdolaným stupínkem jsem cítila větší úlevu. Od domu jsem sice nebyla daleko, ale rozruch v něm mi připadal kilometry vzdálený. Na stromě jsem nemusela být ničí princezna.

Jakmile jsem se vyšplhala až do budky, kde bylo moje útočiště,

poznala jsem, že nejsem sama. V protějším rohu se někdo skrýval ve tmě. Dech se mi zrychlil, nemohla jsem s tím nic dělat. Položila jsem jídlo na zem a přimhouřila oči. Postava se pohnula a zapálila téměř shořelou svíčku. Světla nebylo moc, nikdo v domě by ho neviděl, ale stačilo. Nakonec vetřelec promluvil a na tváři se mu roztáhl potutelný úsměv.

„Ahoj krásko.“

KAPITOLA 2

Zalezla jsem hlouběji do domku. Byla to taková kostka, co měla nanejvýš jeden a půl metru čtverečního. Ani Gerad by se v ní nedokázal postavit, ale já jsem tam bývala moc ráda. Vstupním otvorem se lezlo dovnitř a ven a na protější stěně bylo malé okénko. Do jednoho rohu jsem umístila štokrlátko jako stoleček pro svíčku a na podlahu kobereček tak starý, že bylo skoro lepší sedět na holých prknech. Jen bouda, ale moje útočiště. *Naše* útočiště.

„Prosím tě, neříkej mi krásko. Nejdřív máma, pak May a teď i ty. Leze mi to na nervy.“

Podle toho, jak se na mě Aspen díval, mi bylo jasné, že ho o své ne-kráse nepřesvědčím.

Usmál se na mě.

„Nemůžu za to. Jsi to nejkrásnější, co jsem kdy viděl. A nezlob se, že to říkám právě teď, ale jindy to nejde.“ Natáhl ke mně ruce a chytil mi obličej do dlaní. Pohlédla jsem se mu hluboko do očí.

A to úplně stačilo k tomu, aby se naše rty spojily a všechny myšlenky se rozprchly. Neexistovala žádná Selekece, žádná chu-

dá rodina ani žádná Illeá. Jen Aspenovy ruce na mých zádech, jimiž si mě přitahoval blíž k sobě, a jeho dech na mých tvářích. Prsty jsem mu zajela do černých vlasů ještě stále vlhkých ze sprchy (vždycky se sprchoval večer) a propojila je v dokonalý uzlík. Voněl po mýdle, které jeho máma vyráběla doma. O té vůni jsem snila už tolikrát. Když jsme se od sebe odtáhli, nemohla jsem se ubránit úsměvu.

Aspen seděl s široce roztaženýma nohama, tak jsem si mu sedla do klína jako do kolébky.

„Nezlob se, že mám blbou náladu. To jen, že... Dneska nám přišla ta hloupá výzva.“

„Aha, jasně, ten dopis,“ povzdychl si Aspen. „Nám přišly dva.“

No jistě, dvojčatům přece už bylo šestnáct.

Zatímco ke mně Aspen mluvil, zkoumal můj obličej. Dělal to vždycky, když jsme spolu byli. Jako by si chtěl mou tvář vryt do paměti. Neviděli jsme se už déle než týden, a kdykoli to bylo víc než několik dní, oba jsme byli strašně netrpěliví.

Taky jsem si ho prohlížela. Aspen byl zdaleka nejpřitažlivější kluk ze všech kast v celém městě. Měl velmi tmavé vlasy, zelené oči a zvláště tajuplný úsměv. Byl vysoký, ale ne moc. Hubený, ale ne příliš. Ani v šeru mi neunikly kruhy pod jeho očima. Určitě pracoval celý týden dlouho do noci. Na sobě měl černé obnošené triko, které bylo místy úplně prošoupané stejně jako jeho otrhané džíny, co nosil skoro každý den.

Kdybych si tak mohla sednout a spravit mu je. To byl můj velký sen. Nechtěla jsem se stát illejskou princeznou. Přála jsem si jen být Aspenova.

Mučilo mě, že jsme nemohli být spolu. Byly dny, kdy jsem myslela, že se zblázním, pokud nepřestanu myslet na to, co asi dělá. Když už se to nedalo zvládnout, soustředila jsem se na hud-

bu. Za to, jak šikovná jsem byla hudebnice, jsem vděčila hlavně Aspenovi. Byla jsem do něj úplný blázen.

Jenže to bylo špatně.

Porušovali jsme zákon, protože Aspen byl Šestý. Šestí byli služebníci a od Sedmých se lišili jen o něco málo vyšším vzděláním a průpravou pro venkovní práci. Aspen byl mnohem chytřejší než kdokoli, koho jsem znala, a navíc byl neuvěřitelně pohledný, jenže ženy se za muže z nižší kasty neprovdávaly. Takový muž vás sice mohl požádat o ruku, ale jen vzácně jste dostali souhlas. Kromě toho, když se někdo ženil či vdával za člověka z jiné kasty, chtělo to kupu papírování a museli jste čekat snad devadesát dní, než vám úřady sňatek povolily. Párkrát jsem slyšela, že úřady zdržovaly schválně, aby si to lidé mohli ještě rozmyslet. Takže tím, že jsme se vídali, a to i po zákazu vycházení... Prostě jsme se mohli dostat do pěkné kaše. Nemluvě o tom, jak by řádila moje máma.

Jenže já jsem Aspenu milovala. Milovala jsem ho už skoro dva roky. A on miloval mě. Zatímco jsem na něm seděla a on mě hladil po vlasech, nedovedla jsem si představit, že bych měla vstoupit do Selekcce. Já už jsem svou lásku našla.

„Jak ti to připadá? Myslím ta soutěž,“ nadhodila jsem.

„V pohodě, asi. *Nějak* si holku najít musí, chudáček.“ V jeho hlase zazněl sarkasmus, ale já jsem stála o jeho upřímný názor.

„Aspene.“

„Fajn, dobře. Na jednu stranu mi to přijde ubohé. Copak princ nerandí? To jako vážně nedokáže *žádnou* sbalit? Když princezny provdávají za cizí prince, proč neudělají to stejné i s ním? Musí přece existovat nějaká šlechtična, která by pro něj byla dost dobrá. Tohle mi prostě nejde do hlavy.“

Jenže zase...” povzdychl si. „Na druhou stranu se mi to zdá jako dobrý nápad. Celkem vzrůšo, že se zamiluje všem na očích.“

Taky se mi líbí představa, že někdo se dočká svého ‚a žili spolu šťastně až do smrti‘. Kterákoli holka by se mohla stát královnou. Je v tom určitá naděje. Mám tak pocit, že i já můžu mít pěkné vyhlídky.“

Prsty mi přejel po rtech. Jeho zelené oči mi pronikaly hluboko do duše. Ucítila jsem zajiskření, které jsem znala jen s ním. Také jsem chtěla naše ‚a žili spolu šťastně až do smrti‘.

„Takže sestry podporuješ, aby do toho šly?“ zeptala jsem se.

„Jasně. Všichni ho sem tam vídáme a vypadá jako slušný člověk. Je to usmrkanec, o tom není pochyb, ale přátelský. A holky jsou celé natěšené, je to sranda. Dneska večer, když jsem se vrátil domů, tancovaly po celém bytě. Navíc nikdo nemůže popřít, že pro rodinu by to bylo vysvobození. Máma si dělá naděje, protože místo jedné pozvánky máme hned dvě.“

Tohle byla ohledně té příšerné soutěže první dobrá zpráva. Nemohla jsem uvěřit, že jsem byla tak sebestředná a nevpomněla si na Aspenovy sestry. Kdyby jedna z nich prošla, kdyby jedna z nich vyhrála...

„Aspene, uvědomuješ si, co by to znamenalo? Kdyby vyhrála Kamber nebo Celia?“

Sevřel mě pevněji v náručí a zlehka mě políbil na čelo. Jednou rukou mě přitom hladil po zádech.

„Myslím na to celý den,“ přiznal. Odhodlaný tón jeho hlasy vytlačil všechny další myšlenky. Chtěla jsem jen, aby se mě dotýkal a líbal mě. A k tomu se taky schylovalo, když vtom mu zakručelo v břiše a já se vzpamatovala.

„Jé, poslyš, vzala jsem nám svačinu,“ prohodila jsem vesele.

„Vážně?“ Poznala jsem, že se snaží nedat najevo, jak je rád.

„Upekla jsem kuře, bude ti chutnat.“

Našla jsem svůj uzlíček a podala ho Aspenovi, který z něj začal

pomalou uždibovat. Já jsem si ukousla z jablka, aby měl pocit, že je pro *nás*, ale pak jsem ho odložila a nechala ho jen pro něj.

U nás doma nebylo jídla nazbyt, ale v Aspenově rodině vyloženě chybělo. Aspen pracoval na stabilnějších zakázkách než my, ale platili mu o dost méně. V jeho rodině nebylo jídla nikdy dost. Byl nejstarší se sedmi dětmi a tak jako já začal pomáhat, jak nejdřív to šlo. Svůj skromný příděl jídla navíc přenechával svým mladším sourozencům a své mámě, která byla neustále ztrhaná prací. Táta mu zemřel před třemi roky a celá rodina byla prakticky ve všem závislá na Aspenovi.

Spokojeně jsem sledovala, jak si na prstech olizuje koření z kurete a trhá chleba na kousky. Bůhví kdy jedl naposledy.

„Jsi skvělá kuchařka. Tvůj muž bude jednou strašně tlustý a šťastný,“ řekl s pusou plnou jablka.

„To *ty* budeš jednou můj tlustý a šťastný muž, vždyť víš.“

„Já a tlustoch!“

Oba jsme se rozesmáli. Pak mi vyprávěl, co dělal v době, kdy jsme se neviděli. Pro jednu z fabrik odvedl jakousi kancelářskou práci a ta ho čekala taky celý příští týden. Jeho máma našla konečně práci jako uklízečka pro několik Druhých v naší oblasti. Dvojčata byla zklamaná, protože jim máma zrušila dramatický kroužek po škole, aby mohly víc pracovat.

„Zkusím si sehnat nějakou práci i na neděli a něco si přivydělat. Nelíbí se mi, že se musí vzdát něčeho, co mají tak moc rády,“ řekl s nadějí, jako by se mu to mohlo vážně povést.

„To se neopovažuj, Aspene Legere! Už tak pracuješ příliš.“

„Ale, Mer,“ zašeptal mi do ucha a mně z toho naskočila husí kůže. „Znáš přece dvojčata. Potřebují být mezi lidmi. Nemůžou sedět zavřená a jen uklízet nebo přepisovat. Na to nemají povahu.“

„To ale není fér, když od tebe čekají, že to všechno uděláš ty,

Aspene. Já vím, co ke svým sestřám cítíš, ale musíš dávat pozor i na sebe. Jestli je máš doopravdy rád, musíš se starat víc o jejich pečovatele.“

„Nic se neboj, Mer. Myslím, že se blýská na lepší časy. Nebylo by to napořád.“

Ale bylo. Jeho rodina bude peníze potřebovat vždycky.

„Aspene, já vím, že bys to dokázal, ale nejsi přece superhrdina. Nemůžeš si myslet, že pro všechny, které máš rád, dovedeš sehnat úplně všechno. Prostě... nemůžeš zvládnout všechno sám.“

Na chvíli jsme se odmlčeli. Doufala jsem, že si moje slova vezme k srdci, že trochu zvolní, aby se nesedřel z kůže. U Šestých, Sedmých či Osmých by to nebylo poprvé, kdyby někdo zemřel vyčerpáním. To bych neunesla. Přitiskla jsem se mu těsněji k hruď a snažila se tu strašnou představu zahnat.

„Americo?“

„Ano?“ zašeptala jsem.

„Ty se do Selekcce nepřihlásíš?“

„Jasně že ne! Nechápu, jak někoho může vůbec *napadnout*, že bych si chtěla vzít cizího chlapa. Já miluju *tebe*,“ pronesla jsem vážně.

„Copak ty chceš být Šestá? Mít pořád hlad? Jen samé starosti?“ nadhodil. V jeho hlase jsem vycítila bolest, ale taky jeho skutečnou otázku: Kdybych si mohla vybrat, chtěla bych radši palác se služebnictvem, nebo třípokojový byt společně s celou Aspenovou rodinou?

„My to zvládneme, Aspene. Jsme chytří. Všechno bude fajn.“ V duchu jsem se modlila, aby to byla pravda.

„Ty víš, že nebude, Mer. Pořád se budu muset starat o svou rodinu, nejsem typ člověka, co by je jen tak opustil.“ Malinko jsem sebou v jeho náručí škubla. „A kdybysme měli děti...“

„Až budeme mít děti. No tak to nějak zařídíme. Kdo říká, že musíme mít víc než dvě?“

„Víš přece, že tohle nemůžeme nijak plánovat!“ Aspen se začínal zlobit.

Nemohla jsem mu to ale vyčítat. Pokud jste byli dost zámožní, mohli jste rozrůstání rodiny regulovat, ale pokud jste patřili mezi Čtvrté a níž, neměli jste stejné možnosti ani v tomhle. S Aspenem jsme to řešili už déle než půl roku, od doby, kdy jsme začali vážně uvažovat o způsobu, jak být spolu. Děti byly jako divoká karta. Čím víc jste jich měli, tím víc jste měli pracovní síly. Ovšem na druhou stranu, tím víc jste měli hladových krků...

Na okamžik jsme opět zmlkli. Ani jeden jsme nevěděli, co říct. Aspen byl dost vášnivý, některými tématy se nechával unášet až příliš. Naštěstí svůj vztek zvládal potlačit dřív, než se rozčílil úplně. O to se taky právě teď snažil.

Nechtěla jsem ho naštvat ani ho trápit, vážně jsem si myslela, že to zvládneme. Kdybychom mohli naplánovat všechno, co se dá, dokázali bychom překonat i to, co se nedá. Možná to znělo moc optimisticky, možná jsem byla jen bláznivě zamilovaná, ale skutečně jsem věřila, že pokud budeme s Aspenem doopravdy chtít, dokážeme cokoli.

„Podle mě bys to měla zkusit,“ ozval se zničehonic.

„Co zkusit?“

„Dostat se do Selekce. Podle mě bys do toho měla jít.“

Zůstala jsem na něj ohromeně zírat. „Zešilel jsi?“

„Mer, poslouchej.“ Jeho ústa se mi nalepila přímo na ucho. To nebylo fér. Věděl přece, že mě to rozptyluje. Mluvil zastřeně a pomalu, jako by říkal něco romantického, přitom mi navrhoval naprostou pitomost. „Pokud máš šanci na lepší život, než je tenhle, ale kvůli mně ji odmítneš, nikdy si to neodpustím. To bych nesnesl.“

Podrážděně jsem vydechla. „Vždyť je to úplně směšné. Hlásí se tam tisíce holek, nikdy mě nevyberou.“

„Když tě nevyberou, tak v čem je problém?“ Rukama mi přejel nahoru a dolů po pažích. Takhle jsem se s ním hádat nedokázala. „Chci po tobě jen, aby ses přihlásila. Abys to zkusila. Když projdeš, tím líp. Když neprojdeš, aspoň si nebudu vyčítat, že jsem tě brzdil.“

„Ale já ho nemiluju, Aspene. Ani se mi nelíbí. Vůbec ho *neznám*.“

„Nikdo ho nezná. Třeba nakonec zjistíš, že se ti vlastně líbí.“

„Přestaň, Aspene. Miluju *tebe*.“

„A já zase tebe.“ Na důkaz mě něžně políbil. „Jestli mě miluješ, tak to pro mě uděleš, abych se nezbláznil. Už nikdy bych totiž nepřestal hloubat nad tím, co kdyby.“

Když to takhle vztáhl na sebe, nemohla jsem mu odporovat. Nechtěla jsem mu ublížit. Všemi možnými způsoby jsem se mu snažila ulehčit život. Navíc bylo opravdu naprosto nemožné, aby vybrali zrovna mě. Mohla bych se tedy přemocť kvůli ostatním, aby se zklidnili, a až se do soutěže nedostanu, nechají mě na pokoji. Kdyby máma věděla, že jsem to aspoň zkusila, možná by byla vlídnější, až Aspen našetří a přijde mě požádat o ruku.

„Prosím,“ vydechl mi do ucha. Vzrušením mi přejel mráz po zádech.

„Fajn,“ zašeptala jsem. „Tak já do toho půjdu. Ale pamatuj si, že nechci být princezna. Chci být tvoje žena.“

Pohládl mě po vlasech.

„Jednou budeš.“

Nejspíš to bylo světlem, nebo naopak šerem, ale přísahala bych, že měl při těch slovech slzy v očích. Aspen zažil už spoustu ošklivého, ale plakat jsem ho viděla jen jednou. Když jeho bra-

tra bičovali na náměstí. Tehdy malý Jemmy ukradl nějaké ovoce z káry na trhu. Dospělého by hnali před soud a podle toho, kolik ukradl, by ho buď strčili do vězení, nebo poslali na smrt. Jemmymu bylo teprve devět, tak ho zbičovali. Aspenova máma si nemohla dovolit pořádného doktora a Jemmymu zůstaly po celých zádech jizvy.

Tehdy jsem v noci čekala u okna, jestli Aspenu uvidím lézt do stromového domku. Když jsem ho zmerčila, vytratila jsem se potají za ním. Brečel mi v náručí snad hodinu a vyčítal si, že kdyby pracoval víc, kdyby se líp staral, Jemmy by nemusel krást. Zdálo se mu nefér, že za jeho selhání zaplatil Jemmy.

Úplně mě to mučilo. Nebyla to pravda, jenže to jsem mu říct nemohla. Neposlouchal by mě. Nakládá si na bedra starosti všech, které miloval. Nějakým zázrakem jsem se mezi ně dostala i já. Snažila jsem se aspoň, aby byl můj náklad co nejlehčí.

„Zazpíváš mi? Něco pěkného na usnutí?“

Usmála jsem se. Strašně ráda jsem mu zpívala, proto jsem se uvelebila blíž k němu a spustila tichou ukolébavku.

Po několika minutách písni mi jeho prsty začaly nepřítomně kroužit pod uchem. Pak mi roztáhl límec u košile a líbal mě podél krku až k uším. Vyhrnul mi krátký rukáv a polibky mi přešel po celé délce paže odshora až dolů. Málem se mi z toho zastavil dech. Tohle dělal skoro pokaždé, když jsem mu zpívala. Můj vzrušený dech se mu asi líbil ještě víc než můj zpěv.

Zanedlouho jsme už byli na špinavém, tenkém koberci celí propletení. Aspen si mě vysadil do klína a já jsem mu prsty zajížděla do rozčuchaných vlasů. Úplně mě hypnotizovalo dotýkat se jich. Líbal mě horečnatě a drsně. Cítila jsem, jak se mi jeho prsty zabořují do pasu, do zad, do boků a do stehen. Vždycky jsem se divila, že mi nezůstávají drobné modřiny ve tvaru palců.

Dávali jsme si pozor. Pokaždé jsme nesměle přestali, i když jsme oba chtěli víc. Jako bychom zákon neporušovali už dost. I přes všechna omezení, co jsme měli, jsem nevěřila, že v Illeji ještě někdo jiný prožívá tolik vášně jako my dva.

„Miluju tě, Americo Singerová. Dokud budu naživu, budu tě pořád milovat.“ Zaskočilo mě, kolik bylo v jeho hlase hlubokého citu.

„Taky tě miluju, Aspene. Už navždycky budeš můj princ.“

A pak jsme se líbali, až svíčka dohořela.

Po dvou hodinách mi už padala víčka. Aspen by vydržel mnohem déle, ale dělal si starosti o můj spánek. Unaveně jsem slezla schůdky i s talířem a mou pencí.

Aspen zbožňoval, když jsem pro něj zpívala, a občas mi za mou písničku dával pencí, přestože sám neměl skoro nic. Říkala jsem mu, aby je dával spíš své rodině, která potřebuje peníze mnohem víc, ale nakonec jsem si ty drobné mince schovávala jako upomínku na to, jak moc na mně Aspenovi záleží a co všechno je pro mě ochotný udělat.

Zpátky ve svém pokoji jsem ze skryše vytáhla skleněnou nádobu s pencemi a s potěšením jsem si poslechla, jak nová mince při dopadu ťukla o své sousedy. Pak jsem počkala deset minut u okna, dokud ze stromu neslezl Aspenův stín a neodběhl pryč.

Ještě chvíli jsem zůstala vzhůru, abych přemýšlela o Aspenovi a o tom, jak moc ho miluju a jak krásný je to pocit, když on miluje mě. Připadala jsem si výjimečná, nedocenitelná a nenahraditelná. Tak důležitě jako já se nemohla cítit žádná královna na žádném trůnu.

S touhle myšlenkou, bezpečně zarytou v mém srdci, jsem usnula.

KAPITOLA 3

Aspen byl celý v bílém. Vypadal jako anděl. Nacházeli jsme se pořád v Karolíně, ale nikdo jiný kolem nebyl. Byli jsme sami a přitom nám nikdo nechyběl. Z proutků upletl korunu. Byli jsme spolu.

„Americo!“ zakrákala máma a vytrhla mě ze snu.

Když rozsvítila světlo, oči mě pálily tolik, že jsem si je musela promnout, abych vůbec viděla.

„Vzbuď se, Americo. Mám pro tebe návrh.“

Podívala jsem se na budík. Bylo sotva po sedmé ranní. Takže jsem spala... jen pět hodin.

„Že můžu spát dýl?“ zamumlala jsem.

„Ne, zlatíčko, posad' se. Musím s tebou probrat něco vážného.“

Vyhrabala jsem se do sedu, celá pomačkaná a s vlasy trčícími do všech směrů. Máma mezitím netrpělivě tleskala, jako by to chtěla urychlit.

„Tak už se vzbud', Americo.“

Zívla jsem. Dvakrát.

„Co chceš?“ zeptala jsem se.

„Aby ses přihlásila do Selekce. Podle mě bys byla skvělá princezna.“

Na tohle bylo ještě moc brzy.

„Mami, prosím tě..“ povzdychla jsem si, když vtom jsem si vzpomněla na svůj noční slib Aspenovi, že tu soutěž aspoň zkusím. Jenže při denním světle jsem si už nebyla tak jistá, jestli se do toho donutím.

„Já vím, že jsi proti, ale chci s tebou uzavřít dohodu, kvůli které možná změníš názor.“

Našpicovala jsem uši. Co by mi tak asi mohla nabídnout?

„V noci jsme o tom mluvili s tvým otcem a rozhodli jsme se, že jsi už dost stará na to, abys pracovala sama. Na klavír hraješ stejně dobře jako já, a pokud se budeš trochu snažit, s houslemi budeš dokonalá. A co se týče tvého hlasu, v provincii nezpívá nikdo lépe, abys věděla.“

Nejistě jsem se usmála. „Díky, mami. Vážně.“ Nechápala jsem ale, na co mě chce nalákat, protože mi bylo celkem jedno, jestli pracuju sama, nebo ne.

„To není všechno. Budeš moct přijmout vlastní práci a jít si za ní sama a... a budeš si moct nechat polovinu z výdělků.“ Při posledních slovech se trochu zašklebila.

Vytřeštila jsem oči.

„Ale jenom, pokud se přihlásíš do Selekce.“ Na tváři se jí pomalu roztáhl úsměv, jelikož věděla, že tímhle mě dostane. Určitě čekala víc odmouvaní, jenže jak jsem mohla odmouvat? Stejně jsem už byla rozhodnutá přihlásit se a k tomu jsem si navíc mohla vydělat vlastní peníze! Mohla jsem je dát Aspenovi. Kdybychom šetřili společně, mohli bychom se vzít ještě dřív, než jsem doufala.

„Víš ale, že se můžu jen přihlásit a nic víc? Nemůžu je donutit, aby mě vybrali.“

„Ano, to vím. Ale za pokus to stojí.“

„Týjo, mami.“ Stále šokovaná jsem potřásla hlavou. „Fajn, dneska tu přihlášku vyplním. Myslíš to s těmi penězi vážně?“

„Samozřejmě. Dřív nebo později bys stejně šla svou cestou. Taky ti prospěje, když začneš být zodpovědná za vlastní úspory. Jenom, prosím tě, nezapomeň na rodinu. Pořád tě budeme potřebovat.“

„To víš, že na vás nezapomenu, mami. Jak bych mohla při tom všem sekýrování?“ Mrkla jsem na ni, což ji rozesmálo, a tím jsme naši dohodu zpečetily.

Zatímco jsem zpracovávala všechno, co se během posledních čtyřiaadvaceti hodin událo, vysprchovala jsem se. Stačilo jednoduše vyplnit přihlášku a mohla jsem získat souhlas své rodiny, potěšit Aspenu a vydělat si peníze, které by nám pomohly ke svatbě!

Ne že bych tolik visela na penězích, ale Aspen trval na tom, že si musíme našetřit. I papírování kolem sňatku něco stálo a po něm jsme chtěli ještě malou hostinu s rodinami. Na tohle jsme si mohli ušetřit celkem rychle, jenže Aspen chtěl víc. Kdybych měla pořádnou práci, možná by uvěřil, že nebudeme vždycky jen trpět nedostatkem.

Po sprše jsem si upravila vlasy, jen trošičku se nalíčila, abych ten den oslavila, pak jsem přešla ke skříni a oblékla se. Na výběr jsem toho moc neměla. Téměř všechno bylo v béžové, hnědé či zelené. Měla jsem i několik hezčích kousků, jenže ty byly zamčené v šatně a obléct jsem si je mohla jenom do práce. Tak to prostě bylo. Šestí a Sedmí chodili většinou v džínovině nebo v něčem odolném. Pátí se oblékali do nicneříkajících oděvů, protože výtvarníci si stejně navlékali pracovní haleny a zpěváci s tanečníky

potřebovali vypadat hezky jen při vystoupeních. Vyšší kasty měnily džínovinu sem tam za khaki, ale jejich oblékání mělo úroveň. Jako by nestačilo, že mohly mít, cokoli si usmyslely, udělaly si z toho, co pro nás bylo nezbytné, luxusní kousky.

Natáhla jsem si khaki šortky a zelenou tuniku, zatím nejpěknější oblečení, co jsem vlastnila. Než jsem se vydala do obýváku, ještě jsem se zkontrolovala v zrcadle. Připadala jsem si docela hezká. Možná za to mohlo nadšení, které mi zářilo v očích.

Máma seděla s tátou u kuchyňského stolu a broukala si. Opakovaně si mě prohlédli, ale ani jejich zírání mě nemohlo vyvést z míry.

Jak jsem vzala dopis do rukou, okamžitě mě překvapil jeho kvalitní papír. Nic podobného jsem mezi prsty ještě necítila. Byl tlustý a trochu zrnitý. Jeho tíha mě na chvíli zarazila a připomněla mi význam toho, co jsem se chystala udělat. V mysli mi vyskočila dvě slova: Co když?

Tu myšlenku jsem ale rychle zapudila a přiložila pero k papíru.

Dotazník byl dost přímočarý. Vyplnila jsem jméno, věk, kastu a kontaktní informace. Musela jsem přidat i svou výšku, váhu, barvu vlasů, očí a pleti. S hrdostí jsem připsala, že mluvím třemi jazyky. Většina lidí mluvila aspoň dvěma, ale máma trvala na tom, abychom se vedle francouzštiny naučili také španělsky, protože oba jazyky se v některých částech země ještě stále používaly. Hodilo se mi to i ve zpěvu, protože ve francouzštině existovala spousta krásných písní. Mezi kolonkami v přihlášce bylo i nejvyšší dosažené vzdělání. To se mohlo u jednotlivých kandidátek velice lišit, protože jenom Šestí a Sedmí chodili do veřejných škol a dosahovali skutečných stupňů. Moje vzdělání bylo skoro u konce. Jako zvláštní dovednosti jsem uvedla zpěv a všechny své hudební nástroje.

„Myslíš, že mezi zvláštní dovednosti patří i umění zaspát?“ nadhodila jsem tátovi s tónem, jako bych se tím skutečně trápila.

„Určitě, napiš to tam. A nezapomeň připsat, že zvládneš sníst plný talíř do pěti minut,“ odpověděl. Zasmála jsem se. Měl pravdu, skutečně jsem do sebe jídlo nasávala.

„Tak už dost, vy dva! Proč tam rovnou nenapišeš, že jsi naprosta barbarka?“ zahřměla matka z vedlejší místnosti. Nechácala jsem, proč je tak otrávená. Dostala přece to, co chtěla.

Tázavě jsem se podívala na tátu.

„Chce pro tebe jen to nejlepší, to je celé.“ Otec se opřel, aby si chvíli odpočinul, než se vrhne na zakázku, kterou měl vyrobit do konce měsíce.

„To ty přece taky, ale tahle se nerozčiluješ,“ poznamenala jsem.

„Ano, ale tvoje matka a já máme ohledně toho, co je pro tebe nejlepší, trochu odlišné představy,“ zazubil se na mě. Po tátovi jsem zdělila pusu – její tvar i sklon říkat nevinně věci, které mě mohly dostat do potíží. Výbušná jsem byla zase po mámě, jenže jí šlo lépe držet jazyk za zuby, pokud to bylo skutečně důležité. To mně ne. Jako právě teď...

„Tati, kdybys se chtěla vdát za Šestého nebo dokonce Sedmého a vážně bych ho milovala, nechal bys mě?“

Táta odložil svůj hrnek a upřel na mě oči. Snažila jsem se nedat na sobě nic znát. Jeho pohled byl tíživý a plný smutku.

„Americo, i kdybys milovala Osmého, dovolil bych ti, aby sis ho vzala. Měla bys ale vědět, že kvůli starostem v manželství láska leckdy vyprchá. Nejdřív můžeš mít pocit, že někoho miluješ, ale toho stejného člověka můžeš později začít nenávidět, pokud není schopný tě zabezpečit. A ještě hůř, když se nemůžete dobře postarat o děti. Takové okolnosti láska vždycky nepřekona.“

Pak mě vzal za ruku a přinutil mě podívat se mu do očí. Dělal jsem, co jsem mohla, abych skryla své obavy.

„Ale ať se stane cokoli, chci, abys poznala lásku. Ty si zasloužíš, aby tě někdo skutečně miloval. Taky bych rád, kdyby ses vdala z lásky, a ne kvůli kastě.“

Nemohl mi slíbit, co jsem chtěla – že se *doopravdy* vdám z lásky, a ne kvůli kastě – ale já jsem v to moc doufala.

„Díky, tati.“

„Buď na matku hodná, jen se snaží udělat správnou věc.“ Pak mě políbil do vlasů a odešel do práce.

S povzdechem jsem se vrátila k vyplňování formuláře. Měla jsem z toho všeho pocit, jako bych podle rodičů neměla vůbec právo chtít něco jen pro sebe. Štvalo mě to, ale věděla jsem, že dlouho jim to zazlívát nemůžu. Takový luxus, jakým bylo „chtít“, jsme si nemohli dovolit. Pro nás existovalo jen „muset“.

S vyplněnou přihláškou jsem se vydala za mámou na zadní dvorek, kde seděla a stehovala lem u sukně, zatímco May si ve stínu stromového domku dělala domácí úkoly.

„Ty jsi to fakt vyplnila?“ vyzvíдалa May a přitom vyskočila na kolena.

„Jasně.“

„Jak to, že jsi změnila názor?“

„Máma umí být přesvědčivá,“ neodpustila jsem si pichlavou poznámku, ačkoli máma se za své úplatkářství ani v nejmenším nestyděla. „Jak budeš moct, mami, můžeme zajít na Správní úřad.“

Matka se malinko usmála. „To je moje holka. Běž si pro věci a rovnou vyrazíme. Ať se k nim tvoje přihláška dostane co nejdřív.“

Odběhla jsem si pro boty a tašku, jak mi máma nařídila, ale u Geradova pokoje jsem se zarazila. Bráška stál uvnitř před prázdným plátnem a tvářil se zničeně. Dokola jsme s ním zkoušeli

všechno možné, ale nic ho nebralo. Stačil jediný pohled na okopaný fotbalový míč v rohu nebo na mikroskop z druhé ruky, který nám dal někdo jednou na Vánoce místo platu, a bylo jasné, že Geradovo srdce nebije pro umění.

„Dneska jsi bez inspirace, co?“ nadnesla jsem při vstupu do jeho pokoje.

Gerad na mě pohlédl a zavrtěl hlavou.

„Možná bys měl zkusit sochařství. Jako Kota. Máš velké ruce, vsadím se, že by ti to šlo.“

„Já nechci dělat sochy. Ani malovat ani zpívat ani hrát na klavír. Mám radši sport.“ Nato kopl do ošoupaného koberce.

„Já vím. Ten si můžeš nechat jako koníček, ale k živobytí potřebuješ pořádné řemeslo. Pak můžeš dělat obojí.“

„Ale proč?“ naříkal.

„Ty víš proč. To je zákon.“

„To ale není fér!“ Gerad shodil plátno na podlahu, odkud se ve světle okna zvedl prach. „My nemůžeme za to, že náš pradědek, nebo kdo, byl chudák.“

„Já vím.“ Opravdu se zdálo nesmyslné omezovat životní volby každého podle toho, jak jeho předci pomáhali vládě, ale tak to prostě fungovalo. Myslím, že nakonec jsme mohli být vděční za to, že jsme byli aspoň v bezpečí. „Tehdy to nejspíš jinak zařídit nešlo.“

Gerad mlčel. S povzdechem jsem plátno zvedla a postavila ho zpátky na místo. Tohle byl Geradův život, nemohl ho jen tak smazat.

„Svých koníčků se vzdávat nemusíš, chlapáku. Chceš ale přece pomoci mámě a tátovi, vyrůst a oženit se, ne?“ Dloubla jsem ho do žeber.

Znechuceně vyplázl jazyk a oba jsme se rozesmáli.

„Americo!“ zavolala máma z předsíně. „Proč ti to tak dlouho trvá?“

„Už jdu!“ zakřičela jsem na ni a pak jsem se ještě otočila k bráškovovi. „Já vím, je to těžké, ale s tím nic neuděláme, dobře?“

I když jsem věděla, že v pořádku to není. To ani zdaleka.

S mámou jsme se vydaly k úřadu. Když jsme se potřebovaly dostat daleko nebo když jsme pracovaly, jezdily jsme autobusem, protože v domě Druhých jsme se nemohly ukázat celé zpoceně. Už tak jsme pro ně vypadaly směšně. Venku bylo ovšem moc hezky a úřad od nás nebyl zas tak vzdálený.

Samozřejmě jsem nebyla jediná, kdo se snažil honem přihlásit. Než jsme ke Správnímu úřadu provincie Karolína dorazily, ulice před budovou byla plná žen.

Postavily jsme se do fronty, odkud jsem si všimla i několika dívek z naší čtvrti, které před námi čekaly na to, až se dostanou dovnitř. Řada byla široká na čtyři lidi a v půlce se stáčela za roh. Do soutěže se chtěla zapsat každá dívka z provincie. Na jednu stranu mě to děsilo, na druhou jsem cítila úlevu.

„Magdo!“ zavolal někdo. Máma i já jsme se při vyslovení jejího jména otočily.

Blížily se k nám Celia s Kamber a Aspenova matka. Ta si jistě musela vzít volno. Její dcery byly oblečené, jak nejlépe si mohly dovolit, a vypadaly velmi upraveně. Slušelo jim to i přesto, že na sobě neměly nic zvláštního. Stejně jako Aspenovi. Kamber a Celia měly jeho tmavé vlasy a krásný úsměv.

Aspenova matka se na mě usmála a já jsem se na ni zazubila zpátky. Měla jsem ji moc ráda. Vídaly jsme se jen občas, ale vždycky na mě byla milá. A vím určitě, že to nedělala kvůli mé vyšší kastě. Viděla jsem ji darovat oblečení, které jejím dětem už nesedělo, ještě chudším rodinám, než byla ta její. Byla prostě milá od přírody.

„Ahoj Leno. Kamber, Celio, jak se máte?“ pozdravila se s nimi máma.

„Dobře!“ odpověděly sborově.

„Vám to ale sekne, holky,“ uznala jsem a přitom jsem Celii odhrnula jednu loknu z ramene na záda.

„Chceme vypadat hezky na fotce,“ oznámila Kamber.

„Na fotce?“ podivila jsem se.

„No ano,“ potvrdila Aspenova máma šeptem. „Včera jsem uklízela u jednoho soudce. Ve skutečnosti nejde o žádnou loterii. Proto všechna děvčata fotí a snaží se o nich získat co nejvíc informací. Kdyby šlo opravdu o náhodný výběr, proč by je zajímalo, kolik umíte cizích řečí?“

To mi *opravdu* přišlo trochu divné, ale myslela jsem, že taková informace poslouží až později v samotné soutěži.

„Zdá se, že se to stejně rozneslo. Jen se koukněte kolem. Některé holky jsou příliš načančané.“

Prozkoumala jsem frontu. Aspenova matka měla pravdu. Bylo úplně jasné, kdo o fotografování ví, a kdo ne. Hned za námi stála dívka, očividně Sedmá, která na sobě ještě měla pracovní oděv. Její zablácené holiny se na fotce objevit možná nemusely, ale zaprášený overal pravděpodobně ano. O několik metrů dál jsem zmerčila další Sedmou s opaskem na náradí. Šlechtil ji nanejvýš umytý obličej.

Na druhou stranu spektra patřila například dívka přede mnou, která měla vyčesané, zapletené vlasy a tvář jí lemovaly nakroucené pramínky. Hned vedle ní se jasná Druhá, což jsem usoudila podle oblečení, pokoušela vtáhnout do svého výstřihu snad celý svět. Některé byly tak zmalované, že se podobaly klaunům. Řekněme, že měly snahu.

I mně to celkem slušelo, ale žádnou velkou práci jsem si neda-

la. Stejně jako ty Sedmé jsem o focení nevěděla. Zničehonic jsem znervózněla. Proč ale? Zarazila jsem se a uspořádala si myšlenky.

Vždyť postoupit nechci. Bylo by lepší, kdyby mi to neslušelo vůbec. Tak by se přede mě určitě dostaly Aspenovy sestry. Jsou přirozeně krásné a malinko nalíčené vypadají ještě kouzelněji. Kdyby vyhrála Kamber nebo Celia, celou Aspenovu rodinu by to posunulo výš. Mojí matce by pak jistě nevadilo, že bych se vdala za Prvního, i když by to nebyl sám princ. Vlastně je jenom dobře, že jsem se o focení nedozvěděla dřív.

„Asi budeš mít pravdu,“ pronesla máma. „Tamhle ta holka vypadá, jako by měla jít na vánoční oslavu,“ zasmála se, ale já jsem poznala, že ji moje nevýhoda rozčiluje.

„Nechápu, proč některá děvčata tolik přehánějí. Podívej se na Americu. Je nádherná. Mám radost, že nejsi žádná fiflena,“ řekla paní Legerová.

„Ale vždyť jsem úplně obyčejná. Vedle Kamber a Celie by si mě nikdo nevybral.“ Mrkla jsem na dvojčata a ta se usmála. Máma také, ale od ní to bylo nucené. Nejspíš se rozhodovala, jestli zůstat ve frontě, nebo se mnou běžet domů a převléct mě.

„Nebuď blázen! Pokaždé, když se Aspen vrátí od tvého bratra, říká, že Singerovi dostali do vínku mnohem víc talentu a krásy, než je spravedlivé,“ pronesla.

„To vážně říká? Ten je ale milý?“ zavrkala moje matka.

„To on vážně je. Každá matka by si přála takového syna. Podporuje nás a opravdu těžce pracuje.“

„Jednou s ním bude nějaká dívka moc šťastná,“ poznamenala máma. Rozhovor se ovšem věnovala jen jedním uchem, protože neustále kontrolovala konkurenci.

Paní Legerová se spěšně rozhlédla. „Jen tak mezi námi, nejspíš si už na nějakou myslí.“

Ztuhla jsem. Nevěděla jsem, jestli to mám komentovat, nebo ne. Bála jsem se, že jakákoli odpověď by mě prozradila.

„A jaká je?“ vyzvíдалa moje máma. Na drby měla dost času dokonce i ve chvíli, kdy mi plánovala svatbu s naprostým cizincem.

„To netuším! Ještě jsem ji neviděla. Jen odhaduju, že se Aspen s někým vidá, protože je poslední dobou veselejší,“ vysvětlila paní Legerová, celá rozzářená.

Poslední dobou? Scházíme se přece už dva roky. Jak to, že teprve poslední dobou?

„A pobrukuje si,“ doplnila Celia.

„Jo a taky vzdychá,“ souhlasila Kamber.

„Vzdychá?“ zeptala jsem se.

„No jo,“ odvětily sborově.

„Tak to určitě někoho má!“ švitořila moje máma. „Kdopak to asi bude?“

„To by mě taky zajímalo. Ale určitě je to skvělá dívka. Aspen pracuje poslední měsíce dost tvrdě, ještě víc než obvykle. Strádá si peníze. Podle mě si šetří na svatbu.“

Neudržela jsem se a nahlas jsem se prudce nadechla. Naštěstí to všechny připsaly obvyklému rozrušení z takové novinky.

„Mám z toho velkou radost,“ pokračovala Aspenova matka. „I když nám o ní Aspen zatím nechce nic říct, už teď ji mám ráda. Můj syn se usmívá a vypadá spokojeně. Od smrti Herricka to má těžké a bere si toho na sebe příliš. Jestliže ho ta dívka, ať je to kdokoli, umí takhle rozveselit, už teď ji beru jako svou dceru.“

„To bude šťastná dívka! Aspen je úžasný kluk,“ poznamenala máma.

Nemohla jsem tomu uvěřit. Jeho rodina, která stojí přímo přede mnou, si každý měsíc sotva vystačí s platem, kdežto Aspen

šetří pro mě! Nevěděla jsem, jestli mu vynadat, nebo ho zlíbat. Prostě... prostě jsem neměla slov.

On se *skutečně* chystá na to, že mě požádá o ruku!

Nemohla jsem myslet na nic jiného. Aspen, Aspen, Aspen. S Aspenem v hlavě jsem prošla celou frontu, u okénka jsem podpisem stvrdila pravdivost všech informací v přihlášce a nechala se vyfotit. Posadila jsem se na židli, přehodila si několikrát vlasy, aby získaly objem, a otočila se čelem k fotografovi.

Pochybuju, že se některá z illejských dívek usmívala víc než já.

KAPITOLA 4

V pátek v osm, jako vždycky, dávali Zprávy z Illejského kapitolu. Jejich sledování nebylo vyloženě povinné, ale přijít o ně nebylo ani moc moudré. Dokonce i Osmí – bezdomovci a tuláci – se scházeli v obchodech nebo kostelech, kde je mohli vidět. S blížící se Selekcí se zprávy navíc staly takřka nutností. Každý obyvatel země chtěl vědět podrobnosti o průběhu soutěže.

„A to vybrané kandidátky oznámí už dneska večer?“ zajímala se May, zatímco si do pusu cpała mačkané brambory.

„Kdepak, miláčku. Děvčata, co se mohou přihlásit, mají ještě devět dní na to, aby to udělala. Výsledek se dozvíme nejspíš tak za dva týdny.“ Mámin hlas zněl klidně jako už roky ne. Byla naprosto uvolněná. Prostě ji těšilo, že dosáhla toho, po čem toužila.

„Ach jo! To nevydržím,“ postěžovala si May.

Ona to nevydrží? Vždyť v sázce je moje jméno!

„Máma říkala, že jste musely čekat dost dlouho ve frontě.“ Překvapilo mě, že ten rozhovor zajímá i tátu.

„No jo,“ potvrdila jsem. „Takový zástup jsem nečekala. Ne-

chápu, proč nám nechávají dalších devět dní. Všechny holky z provincie se už určitě přihlásily.“

Táta se uchechtl. „Tak sis očíhla konkurenci?“

„Ta mě nezajímá,“ přiznala jsem rovnou. „Tu jsem přenechala mámě.“

Máma přitakala na souhlas. „Já ano, já jsem si ji očíhla. Nemohla jsem si pomoci. Myslím ale, že America udělala skutečně dobrý dojem. Elegantní, zároveň přirozená. A zlatíčko, jsi vážně *moc* krásná. Jestli je pravda, že nevybírají namátkou, ale pěkně si vás proberou, tak máš větší šanci, než jsem doufala.“

„No, nevím,“ vytáčela jsem se. „Jedna holka tam měla tak rudou rtěnku, že vypadala, jako by krvácela. Třeba se principi takové věci líbí.“

Všichni se rozesmáli a pak jsme s mámou pokračovaly v drbání konkurentek, kterých jsme si ve frontě všimly. May naše vyprávění úplně hltala a Gerad se mezi sousty usmíval. Někdy jsem zapomínala na to, že už možná rozumí, co se kolem něj děje, a musí tak cítit, jaká je u nás napjatá atmosféra. Chudák asi vůbec nevěděl, co znamená poklidná večere.

V osm jsme se nahrnuli do obýváku. Táta se posadil do svého křesla, May a máma s Geradem v klíně na pohovku a já jsem se natáhla na podlahu. Veřejný kanál byla jediná bezplatná stanice, takže ji mohli sledovat i Osmí, pokud ovšem měli televizor.

Nejdřív zahrála hymna. Asi je to hloupé, ale mně se naše státní hymna vždycky líbila. Také jsem ji ráda zpívala.

Pak se objevil portrét královské rodiny. Na stupínku stál král Clarkson a hned po něm byl záběr na jeho rádce, kteří seděli na jedné straně s přichystanými novinkami ohledně infrastruktury a životního prostředí. Pravděpodobně jsme se měli dočkat několika důležitých oznámení. V pravé části obrazovky seděli

na svých typických trůnních židlích a v elegantních šatech královna a princ Maxon a tvářili se majestátně.

„Hele, tvůj kluk,“ prohodila May a všichni se rozesmáli.

Pořádně jsem si Maxona prohlédla. Svým způsobem byl celkem hezký. I když Aspenovi se rovnat nemohl. Měl vlasy medové barvy a hnědé oči. Tak nějak připomínal léto, což asi někomu připadalo atraktivní. Byl ostříhaný nakrátko a šedý oblek mu vážně slušel.

Až na to, že na své židli seděl poněkud ztuhle. Vypadal divně podrážděný. Vlasy měl příliš dokonale upravené a oblek na míru příliš nažehlený. Připomínal spíš obrázek než skutečného člověka. Skoro mi bylo líto dívky, která s ním měla skončit. Nejspíš ji čekal neuvěřitelně nudný život.

Zaměřila jsem se na jeho matku. Tvářila se vyrovnaně a neseděla tak prkenně jako její syn. Vtom jsem si uvědomila, že tahle žena v paláci, na rozdíl od krále a prince, nevyrostla. Byla to oslavovaná Dcera Illey. Kdysi byla možná někdo jako já.

Král už začal svůj proslov, ale mě zajímalo něco jiného.

„Mami?“ zašeptala jsem, abych nerušila tátu.

„Ano?“

„Královna... co byla předtím? Teda, v jaké byla kastě?“

Mámu můj zájem potěšil. „Byla Čtvrtá.“

Čtvrtá. Vyučila se tedy někde v továrně nebo v obchodě nebo možná na farmě. Přála bych si dozvědět se o jejím životě víc. Pocházela z početné rodiny? Nedostatkem jídla nikdy pravděpodobně netrpěla. Žárlily na ni její kamarádky, když vyhrála Selekcí? Kdybych já měla blízké přítelkyně, žárlily by na mě?

Taková hloupost. Stejně mě nevyberou.

Radši jsem se zaposlouchala do králových slov.

„Dnes ráno otřásl našimi základy další útok v Nové Asii. Naše jednotky se tak dostaly do mírného oslabení, nicméně věříme, že nový nábor čerstvých sil příští měsíc nejen rozšíří naše vojsko, ale i všeobecně pozvedne morálku.“

Nenáviděla jsem válku. Bohužel jsme byli velmi mladý stát, který se musel bránit proti všem. Další invazi by naše země jen těžko přežila.

Po tom, co nám král podal zprávu o nedávném zátahu na tábor rebelů, Finanční tým nás informoval o stavu státního dluhu a předseda Výboru pro infrastrukturu oznámil, že do dvou let se plánuje zahájení přestavby několika dálnic, z nichž některé zůstaly netknuté už od čtvrté světové války. A nakonec vystoupil na pódium poslední mluvčí, konferenciér.

„Dobry večer, dámy a pánové Illeji. Jak všichni víte, před několika dny pošta doručila našim mladým ženám písemnou výzvu k účasti v Selekcii. Po prvním sčítání podaných přihlášek jsme s potěšením zjistili, že do celostátní loterie se zapsal téměř milion krásných illejských dívek!“

V rohu obrazovky sebou princ Maxon mírně trhl. On se potí?

„Jménem královské rodiny bych všem rád poděkoval za projevované nadšení a vlastenectví. S trochou štěstí oslavíme ještě před Novým rokem zasnoubení našeho drahého prince Maxona s okouzující, talentovanou a inteligentní Dcerou Illey!“

Nato rádci zatleskali a Maxon se usmál, ačkoli se tvářil spíš nervózně. Když potlesk utichl, konferenciér pokračoval.

„Po vyhlášení kandidátek vám samozřejmě nabídneme rozhovory s každou z nich a čekají nás také speciály z jejich života v paláci. Jako průvodce touto vzrušující show jsme si nemohli přát nikoho lepšího, než je sám Gavril Fadaye!“

Nato se ozval další kratší aplaus, tentokrát se o něj postarali

máma s tátou. Gavril Fadaye byl legenda. Už snad dvacet let uváděl přehlídky během Svátku vděku, vánoční představení a vůbec cokoli, co se oslavovalo v paláci. Ještě jsem neviděla, aby rozhovory s členy královské rodiny nebo jejich nejbližšími přáteli dělal někdo jiný.

„Jé, Americo, mohla by ses setkat s Gavrilem!“ rozplývala se máma.

„Přt, už jde!“ vyhrkla May a rozhodila ručkami.

Na scénu pomalu a sebejistě přikráčel Gavril v nažehleném modrém obleku. Mohlo mu být tak kolem padesáti a odjakživa působil jako velmi inteligentní muž. Jak přecházel pódium, ve světle reflektoru se mu zablýskla spona na klopě. Tvarem se podobala dynamické značce pro forte v notových zápisech ke hře na klavír.

„Dobryyyy večer, Illeo!“ zapěl. „Je mi skutečně velkou ctí, že se můžu Selekce účastnit, a považuji to za velké štěstí. Vždyť se seznámím s třiceti pěti nádhernými dívkami! Který hlupák by nechtěl dělat mou práci?“ Mrkl na nás do kamery. „Ovšem ještě předtím, než se setkám s těmito úžasnými dámami, z nichž se jedna stane naší novou princeznou, je mi velkým potěšením promluvit si s mužem dne, s naším princem Maxonem.“

Po jeho slovech přešel Maxon po koberci k dvěma vysokým židlím, připraveným pro něj a Gavрила. Cestou si utáhl vázanku a uhladil oblek, jako by potřeboval vypadat ještě *upraveněji*. Potřásl si s Gavrielem rukou, posadil se naproti němu a vzal si mikrofon. Židle byla opravdu dost vysoká a Maxon se opřel patami o příčku mezi jejími nohami. Vytvářel tak méně nucený dojem.

„Rád vás opět vidím, Výsosti.“

„Děkuji, Gavrile. Potěšení je na mé straně.“ Maxův hlas byl stejně strojený jako jeho vzhled. Vyzařovala z něj děsná formál-